

[H. P. Jensen.]

at Politimesteren er født Formand for Brandkommissionen og Sundhedskommissionen. Disse Kommissioners Virksomhed er rent kommunal, og i alle Tilfælde har vi jo Amtslægen for Sundhedskommissionens Vedkommende og Brandinspektøren for Brandkommissionens Vedkommende, saa at Borgmesteren ikke staar uden sagkyndig Assistance. Og dette med Politimesteren som født Formand kan komme til at virke ganske meningsløst. Jeg skal saaledes i denne Forbindelse oplyse, at jeg kender en mellemstor Kommune, hvor Politimesteren har taget Ophold paa Landet. Jeg kan ikke tænke mig, at denne Politimester, som er flygtet fra Byen og er flyttet ud paa Landet, har særlige Betingelser for at lede Købstadens Sundhedsvæsen og Brandvæsen eller kan være nogen særlig Interesse eller Kærlighed dertil — mon disse Væsener ikke er ham revnende ligegyldige? Jeg synes, at det naturlige maa være, at naar Udgifterne skal afholdes af Byraadene, maa Kommissionerne ogsaa ledes af Byraadene, og jeg hilser disse Bestemmelser med stor Glæde, fordi jeg tror, det er en meget fornuftig Ordning. Dertil kommer, at Juristen i Almindelighed ikke har større Forstand paa Brandvæsen eller Sundhedsvæsen, end alle andre fornuftige Mennesker kan have; det kan han absolut ikke have, fordi han har studeret Jura. At Politimesteren faar Sæde i Kommissionen, skal jeg ikke have noget imod, alene af den Grund, at han derigennem kan holde sig à jour med, hvad der forhandles og vedtages.

I § 22 henvises til § 22 i den kommunale Valglov af 1908, hvor der er Tale om de Kommuner, hvor Skatteprocenten overstiger 8 pCt. Det er vist et forholdsvis forældet Standpunkt. Der er desværre mange Kommuner i vort Land, hvor Skatteprocenten er over 8, og der vil derfor ikke være Grund til at træffe særlige Bestemmelser paa det Omraade. Jeg vil derfor henstille, at man, naar Sagen nu skal i Udvalg, muligvis faar dette Stykke trukket ud af den paagældende Paragraf.

Man har forlænget Fristen for Affattelsen af det aarlige Budget til 31. Marts. Det er meget rigtigt, som det blev bemærket af Venstres ærede Ordfører, at det kan komme til at ligge saadan, at Budgettet først bliver færdigt, efter at et nyt Byraad er valgt. Og det kan ogsaa være rigtigt, at Skattespørgsmaalet kan komme frem. Men det sker kun meget sjældent, saa rent praktisk tror jeg ikke, det vil faa nogen Betydning. Men Fristens Forlængelse har den Betydning at give et fastere Grundlag

for dem, der skal lægge Budgettet, saa at de kan se, hvorledes de forskellige Udvalgsbudgetter har holdt Aaret igennem, og tillige i nogen Grad se, hvordan Skatteevnen er for det kommende Aar, og derigennem have bedre Betingelser for at kunne lægge et Budget.

Saa har vi § 23. Det er en ny Paragraf. Den dundrede vi jo rædselsfuldt imod i sin Tid, men jeg maa sige, at den er ikke blevet stort bedre siden; der er endnu meget, som kunde være anderledes, det er der ingen Tvivl om. Der er navnlig kommet en Bestemmelse ind, som jeg ikke er glad for. Det er den, at der ikke maa paabegyndes et Stykke Arbejde, hvortil der skal optages Laan, forinden man har Ministeriets Tilalelse til dette Laan. Det er en Bestemmelse, der er værre end det, der er gældende i Øjeblikket, i alt Fald gældende i Praksis, og som Følge deraf maa jeg sige, at den er jeg ikke helt stolt af. Naturligvis forstaar jeg, at Kommunerne skal have en Overinstans. Det er ganske naturligt, det erkender jeg, finder det ogsaa formaalstjenligt. Men denne Overinstans maa være af saadan Karakter, at Kommunernes Selvstyre ikke bliver krænket alt for meget. Man har saa, for at bøde lidt paa denne Bestemmelse, indsat i Lovforslaget, at Kommunerne kan optage midlertidige Laan, hvis Størrelse ikke overstiger 25 Kr. pr. Indbygger. Denne Bestemmelse er naturligvis ikke af en bedre Natur end det, vi har nu. Men den kan ogsaa siges at være daarligere, for nu kan man tage midlertidige Laan, der bliver dækket indenfor det samme Aar. Det er just ikke Opgaven at give Kommunerne de bedst mulige Betingelser for at kunne laane; den bedste Ordning er, at Kommunerne kan klare sig saa godt som muligt, og under disse Omstændigheder vil jeg ogsaa mene, at man har rakt Kommunerne en Haand med Forslaget om de 25 Kr. pr. Indbygger. Om man just skal blive staaende ved dette Beløb eller forhøje det, er et Spørgsmaal, vi kan vende tilbage til i Udvalget.

Det er fastslaaet i § 23, at man maa anvende de forskellige til Gasværker, Elektricitetsværker og lignende henlagte Fonds, hvis denne Anvendelse sker i det Øjemed, hvortil Fondene er opsparet. Det synes jeg kun er naturligt, og man skulde egentlig ikke mene, det var nødvendigt at fastslaa det i Loven. Men nu staar det der en Gang, og saa skal jeg ikke sige noget til det.

Derimod skal man spørge Ministeriet, om man maa købe Grunde eller sælge Grunde. Jeg vil i den Anledning gerne henstille til den højtærede Indenrigsminister,